

מסכת מנחות

פרק ט

א. שתי מדות של יבש היו במקדש, עשרון, וחצי עשרון. רבי מאיר אומר, עשרון, עשרון, וחצי עשרון. עשרון מה היה משמש, שבו היה מודד לכל המנחות. לא היה מודד, לא בשל שלשה לפר, ולא בשל שנים לאיל, אלא מודדן עשרונות. חצי עשרון מה היה משמש, שבו היה מודד חבתי כהן גדול, מחצה בבקר ומחצה בין הערבים:

ב. שבע מדות של לח היו במקדש. הין, וחצי ההין, ושלישית ההין, ורביעית ההין, לג, וחצי לג, ורביעית לג. רבי אליעזר בר צדוק אומר, שנתות היו בהין, עד כאן לפר, עד כאן לאיל, עד כאן לכבש. רבי שמעון אומר, לא היה שם הין, וכי מה היה ההין משמש. אלא מדה יתרה של לג ומחצה היתה, שבה היה מודד למנחת כהן גדול, לג ומחצה בבקר ולג ומחצה בין הערבים:

ג. רביעית מה היתה משמשת. רביעית מים למצרע, ורביעית שמן לנזיר. חצי לג מה היתה משמש. חצי לג מים לסוטה. וחצי לג שמן לתודה. ובלג היתה מודד לכל המנחות. אפלו מנחה של נשים עשרון, נותן לה נשים לג. רבי אליעזר בן יעקב אומר, אפלו מנחה של נשים עשרון, אין לה אלא לגה, שנאמר (ויקרא יד), למנחה ולג שמן. נשמה לפר, ארבעה לאיל, נשמה לכבש, נשמה ומחצה למנורה, מחצי לג לכל נר:

ד. מערבין נסכי אילים בנסכי פרים, נסכי כבשים בנסכי כבשים, של יחיד בשל צבור, של יום בשל אמש. אבל אין מערבין נסכי כבשים בנסכי פרים ואילים. ואם בללן אלו בפני עצמן ואלו בפני עצמן, ונתערבו, פשרין. אם עד שלא בלל, פסול. הפכש הפא עם העמר, אף על פי שמנחתו כפולה, לא היו נסכיו כפולין:

ה. כל המדות שהיו במקדש, היו נגדשות, חוץ משל כהן גדול, שהיה גודשה לתוכה. מדות הלח, ברוציהן קדש. ומדות היבש, ברוציהן חל. רבי עקיבא אומר, מדות הלח קדש, לפיכך ברוציהן קדש. ומדות היבש חל, לפיכך ברוציהן חל. רבי יוסי אומר, לא משום זה, אלא שהלח נעפר, והיבש אינו נעפר:

ו. כל קרבנות הצבור והיחיד טעונין נסכים, חוץ מן הבכור והמעשר והפסח והחטאת והאשם, אלא שחטאתו של מצרע ואשמו

ז. כל קרִבנות הצבור אין בהם סמיכה, חוץ מן הפר הבא על כל המצות, ושעיר המשתלח. רבי שמעון אומר, אף שעירי עבודה זרה. כל קרִבנות היחיד טעונונים סמיכה, חוץ מן הבכור והמעשר והפסח. והיורש סומך ומביא נסכים וממיר:

ח. הכל סומכין, חוץ מתירש, שוטה, וקטן, סומא, ונכרי, והעבד, והשליח, והאשה. וסמיכה, שירי מצוה, על הראש, בנשי ידים. ובמקום שסומכין שוחטין, ותכף לסמיכה שחיטה:

ט. חומר בסמיכה מבתנופה ובתנופה מבסמיכה, שאחד מניף לכל החברים ואין אחד סומך לכל החברים. וחומר בתנופה, שהתנופה נוהגת בקרִבנות היחיד ובקרִבנות הצבור, בחיים ובשחוטין, בדבר שיש בו רוח חיים ובדבר שאין בו רוח חיים, מה שאין כן בסמיכה: